

UCHWAŁA

Dnia 6 czerwca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner (sprawozdawca)

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa M. S.

przeciwko Powiatowi T.

o zapłatę,

po rozstrzygnięciu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu jawnym

w dniu 6 czerwca 2012 r.,

zagadnienia prawnego przedstawionego przez Sąd Okręgowy

postanowieniem z dnia 8 marca 2012 r.,

"Czy wejście w życie z dniem 1 stycznia 2010 r. ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz.U. z 2009 r., Nr 157, poz. 1240), która w art. 60 pkt 7, jako środki publiczne stanowiące niepodatkowe należności budżetowe o charakterze publiczno-prawnym wymienia: "dochody pobierane przez państwowe i samorządowe jednostki budżetowe na podstawie innych ustaw", a w art. 67 do spraw dotyczących należności, o których mowa w art. 60, nieuregulowanych niniejszą ustawą przewiduje stosowanie przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2000 r., Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.⁵⁾) i odpowiednio przepisów działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2005 r., Nr 8, poz. 60 z późn. zm.), spowodowało niedopuszczalność drogi sądowej w sprawach o zwrot nienależnie pobranych opłat za karty pojazdu na podstawie rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu (Dz.U. z 2003 r., Nr 137, poz. 1310)?"

podjął uchwałę:

Dopuszczalna jest droga sądowa w sprawach o zwrot nienależnych opłat za wydanie karty pojazdu, pobranych na podstawie rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu (Dz.U. Nr 137, poz. 1310) przed wejściem w życie z dniem 1 stycznia 2010 r. ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz.U. Nr 157, poz. 1240 ze zm.).

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 31 października 2011 r. Sąd Rejonowy zasądził na rzecz powoda M. S. kwotę 6000 złotych wraz z odsetkami i kosztami procesu, uwzględniając jego powództwo przeciwko Powiatowi T. W sprawie chodziło o zwrot nienależnie uiszczonych opłat za wydanie kart używanych pojazdów samochodowych w związku z ich pierwszą rejestracją po sprowadzeniu do Polski z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, przy czym powód nabył w drodze cesji od osób fizycznych wierzytelności o zwrot tych opłat (jedna opłata wynosiła 500 złotych) na ogólną kwotę dochodzonego i zasądzzonego roszczenia. W uzasadnieniu Sąd wskazał na przepisy prawa wspólnotowego i na postanowienie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (TSUE) z dnia 10 grudnia 2007 r., a także na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2010 r. w sprawie III CZP 37/10 (Lex nr 578583).

W toku rozpoznawania apelacji strony pozwanej, Sądowi Okręgowemu nasunęło się, sformułowane na wstępie zagadnienie prawne, przedstawione Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia w trybie art. 390 § 1 k.p.c. Zagadnienie to wyniknęło z treści przepisów powołanej w pytaniu, nowej ustawy o finansach publicznych (dalej jako u.f.p.), która, zdaniem strony pozwanej przewidywała dla zwrotu nienależnie pobranych opłat za wydanie karty pojazdu jako należności publiczno-prawnych, drogę postępowania administracyjnego. Taki tryb uznał za właściwy w sprawach wszczętych pod rządem nowej u.f.p. Wojewódzki Sąd Administracyjny w G. oraz Sąd Okręgowy w B., przyjmując niedopuszczalność drogi sądowej w sprawach powołanych w uzasadnieniu postanowienia o przedstawieniu zagadnienia prawnego. Dokonując w tym uzasadnieniu analizy prawnej zagadnienia, Sąd Okręgowy w B. w innym składzie nie podzielił powyższego zapatrywania, opowiadając się za uznaniem sprawy zwrotu nienależnej opłaty za sprawę cywilną, podlegającą kognicji sądu powszechnego, opartą na materialno-prawnej podstawie według art. 405 i nast. k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozstrzygnięcie przedstawionego zagadnienia prawnego zależy od przyjętego rozumienia pojęcia sprawy cywilnej i ustalenia, czy nowa ustawa o finansach publicznych, obowiązująca od początku 2010 r. wprowadziła takie zmiany w dotychczasowej regulacji prawnej, dotyczącej rozliczania opłat, stanowiących niepodatkowe należności publicznoprawne, że zmianie musi podlegać także dotychczasowa praktyka orzecznicza sądów powszechnych i dotyczyć by ona miała także zwrotu nienależnie pobranych opłat w okresie poprzedzającym wejście w życie powołanej, nowej ustawy.

W odniesieniu do pojęcia sprawy cywilnej w rozumieniu procesowym (art. 1 i 2 k.p.c.) praktyka utrwalona została przez szereg orzeczeń Sądu Najwyższego, dzięki którym wypracowane zostały kryteria uznania drogi sądowej w sprawach cywilnych. Przyjęte zostało szerokie rozumienie sprawy cywilnej, a zatem i dopuszczalności drogi postępowania przed sądami powszechnymi. Znalazło to wyraz w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2006 r. (III CZP 40/06, OSNC 2007, nr 4, poz. 53), w której zostało wskazane, że niedopuszczalność drogi sądowej zachodzi, gdy sprawa nie jest sprawą cywilną oraz wtedy, gdy ma wprawdzie taki charakter, ale została na mocy przepisu szczególnego wyłączona spod kompetencji (właściwości) sądów powszechnych (art. 2 § 3 k.p.c.). Z kolei, w wyroku z dnia 10 marca 2004 r. (IV CK 113/03, Lex nr 182070) Sąd Najwyższy, odwołując się do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1998 r. (I CKN 1000/97, OSN 1999, nr 1, poz. 6) wyjaśnił w sposób pozytywny, że droga sądowa jest dopuszczalną, jeżeli powód opiera swoje roszczenia procesowe na zdarzeniach prawnych, które mogą stanowić źródło stosunków cywilnoprawnych. Dopuszczalność ta nie zależy od wykazania istnienia roszczenia, ani też stosunku prawnego między stronami, bo zbadanie zasadności zgłoszonych roszczeń jest dopiero zadaniem sądu rozpatrującego sprawę (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1999 r., II CKN 340/98, OSN 1999, nr 9, poz. 161, odwołujące się do podobnych orzeczeń Sądu Najwyższego powstałych na gruncie k.p.c. z 1930 r.: z dnia 20 października 1933 r., III.L.C. 503/32 i z dnia 7 października 1938 r., C.II. 504/38).

Potwierdzeniem tej linii orzecznictwa jest uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2006 r. (III CZP 121/05, OSNC 2006, nr 11, poz. 178), wskazująca w uzasadnieniu wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 lipca 2000 r. (SK 12/99, OTK Zb. Urz. 2000, nr 5, poz. 143), w którym dokonana została obszerna wykładnia art. 1 i 2 k.p.c., uznająca za przedmiot postępowania przed sądem tzw. roszczenie procesowe, oderwane od materialno-prawnej podstawy roszczenia zgłaszanego w pozwie, a oznaczające możliwość wniesienia sprawy do sądu i żądania ochrony; jest ono pojęciem czysto procesowym, niekiedy nie mającym odzwierciedlenia w prawie cywilnym materialnym. Obowiązkiem sądu jest zajęcie się roszczeniem procesowym według treści żądania, niezależnie od tego, czy jest ono merytorycznie uzasadnione. Jeśli według twierdzeń powoda zawartych w pozwie, między nim a pozwanym istnieje stosunek cywilnoprawny, droga sądowa jest dopuszczalna i pozew nie może być odrzucony z powodu jej braku.

W orzecznictwie sądowym przywoływanym we wskazanym wyroku Trybunału Konstytucyjnego oraz w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2003 r. (III CZP 85/02, OSNC 2003, nr 10, poz. 129) trafnie podkreślono w odniesieniu do spraw, w których chodziło o skutki działań władczych administracji publicznej, że sprawami cywilnymi w rozumieniu art. 1 k.p.c. są nie tylko sprawy ze stosunków cywilnoprawnych w rozumieniu art. 1 k.c. Działaniem lub zaniechaniem, którego skutki mogą być rozpoznawane na drodze sądowej jest także akt administracyjny wywołujący skutki w zakresie prawa cywilnego, co prowadzi do wniosku, że jeśli roszczenie zostało oparte na zdarzeniach prawnych wywołujących konsekwencje cywilnoprawne, droga sądowa jest dopuszczalna, co oczywiście nie przesądza o zasadności powództwa.

W powołanej uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2003 r. III CZP 85/02, w której przedmiot sprawy dotyczył ochrony należności publiczno-prawnej, wskazano na konieczne uwzględnienie w analizie pojęcia sprawy cywilnej obecnego porządku konstytucyjnego w Polsce, w szczególności treść art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 i art. 177 Konstytucji, które to przepisy gwarantują każdemu prawo do sądu, mające charakter autonomiczny i jako podmiotowe prawo obywatela, stanowiące odrębne oraz niezależne od

innych rozwiązań normatywnych, przysługujące jednostce prawo w stosunku do Państwa. W myśl art. 77 ust. i art. 177 Konstytucji, ustawa nie może nikomu zamykać drogi sądowej do dochodzenia naruszonych praw, przy czym należy domniemywać kompetencję sądu powszechnego we wszystkich sprawach, z wyjątkiem spraw ustawowo zastrzeżonych do właściwości innych sądów (por. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., I CKN 414/99, OSNC 2000, nr 1, poz. 20).

Przytoczona argumentacja uzasadnia dotychczasową praktykę akceptowania właściwości sądów powszechnych do rozpoznawania spraw o zwrot nienależnych świadczeń o charakterze publiczno-prawnym, dla których to roszczeń podstawę materialną stanowią przepisy kodeksu cywilnego o bezpodstawnym wzbogaceniu, a w szczególności art. 410 § 2. Orzecznictwo sądów uwzględniających roszczenia o zwrot opłaty nienależnie pobranej za wydanie karty używanego pojazdu samochodowego, sprowadzonego z innego kraju członkowskiego Unii Europejskiej, w związku z jego pierwszą rejestracją w Polsce, na podstawie powoływanego już rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. odwołuje się, tak jak to uczynił powód w niniejszej sprawie do postanowienia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) z dnia 10 grudnia 2007 r. w sprawie C-134/07 (Dz.U. UE C 64, poz. 15) oraz do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 stycznia 2006 r. (U 6/04, Dz.U. Nr 15, poz. 119), w których uznano opłatę nałożoną powołanym rozporządzeniem za niezgodną zarówno z prawem Unii Europejskiej, jak również z Konstytucją RP. Do wyroków tych odwołał się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 2 czerwca 2010 r. (III CZP 37/10, OSNC 2011, nr 1, poz. 2), podjętej już po wejściu w życie ustawy o finansach publicznych z 2009 r. Właściwość sądu powszechnego nie była w powołanej uchwale analizowana, gdyż nie była kwestionowana, a dochodzony zwrot nienależnych opłat za wydanie kart pojazdów samochodowych przywiezionych z innych państw Unii Europejskiej dotyczył opłat uiszczonych pod rządą poprzednich przepisów o finansach publicznych.

Niedopuszczalności drogi sądowej w analogicznym do niniejszej sprawy stanie faktycznym nie stwierdził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 25 listopada 2011 r., III CZP 67/11, podkreślając, iż powoływana uchwała Sądu Najwyższego

w sprawie III CZP 35/07 ukształtowała praktykę sądów powszechnych w sprawach o zapłatę kwot dochodzonych jako równowartość nienależnie pobranych świadczeń - opłat za wydanie kart pojazdów dla pojazdów sprowadzonych na teren Polski z Unii Europejskiej, w okresie obowiązywania rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r.

W niniejszej sprawie, której przedmiotem jest właściwość drogi sądowej rozpatrzenia wymaga, czy zmiana przepisów po dniu 1 stycznia 2010 r. wpłynęła na właściwość organów rozpoznających roszczenia o zwrot nienależnych opłat za wydanie kart pojazdów i czy na sposób dochodzenia należności ma wpływ charakter prawny tych opłat.

W art. 60 u.f.p. zostały wymienione środki publiczne stanowiące niepodatkowe należności budżetowe o charakterze publiczno-prawnym, którymi są w szczególności dochody budżetu państwa albo budżetu jednostki samorządu terytorialnego. Wśród nich w pkt 7 znajdują się dochody pobierane przez państwowe i samorządowe jednostki budżetowe na podstawie odrębnych ustaw. Do tych dochodów zalicza się, jak twierdzi pozwana Gmina oraz jak to interpretuje doktryna prawa finansowego, m.in. takie należności, jak opłaty za wydanie kart pojazdu.

W przepisach poprzedzających nową u.f.p. nie było wyraźnego uregulowania tej kwestii, zatem mimo krytykowanego w doktrynie umieszczenia stosownego przepisu w tej ustawie, w rozdziale piątym o zasadach gospodarowania środkami publicznymi, zamiast w rozdziale drugim o środkach publicznych, to jednak w art. 5 u.f.p., rozpoczynającym przepisy o tym stanowiące, wymienia się jako środki publiczne dochody publiczne (ust. 1 pkt 1) oraz określa się jako te dochody m. in. daniny publiczne. Są do nich zaliczone opłaty, inne świadczenia pieniężne oraz inne dochody, należne lub których obowiązek ponoszenia również na rzecz jednostek samorządu terytorialnego wynika z odrębnych ustaw (art. 5 ust. 2 pkt 1 i 2 u.f.p.). Z kolei, w art. 67 u.f.p. został zamieszczony przepis odsyłający w sprawach dotyczących należności z art. 60 tej ustawy, w niej nieuregulowanych do przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego i odpowiednio do działu

III Ordynacji podatkowej, ustaw powołanych w treści przedstawionego zagadnienia prawnego.

Wskazane przepisy stały się przyczyną dwóch przeciwstawnych stanowisk wyrażonych w orzecznictwie sądów administracyjnych, odnoszących się do kwestii zmiany od dnia 1 stycznia 2010 r. dotychczas uznawanej w orzecznictwie drogi dochodzenia zwrotu nienależnie pobranej opłaty za kartę pojazdu (por. uchwałę siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 lutego 2008 r., I OPS 3/07, ONSAiWSA 2008, nr 2, poz. 21) na drogę, w której znajdują zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej o nadpłacie. Zgodnie z pierwszą linią orzeczniczą, do której zaliczyć trzeba m.in. cytowane w uzasadnieniu postanowienia o przedstawieniu zagadnienia prawnego, wyroki Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w G. i w P., w stanie prawnym obowiązującym od dnia 1 stycznia 2010 r. do wniosków o zwrot opłaty za kartę pojazdu (złożonych po tym dniu) stosuje się przepisy Ordynacji podatkowej o nadpłacie.

Według drugiej linii orzeczniczej, której wyrazem są wyroki kilku innych Wojewódzkich Sądów Administracyjnych, tryb rozstrzygania przez organ w przedmiocie zwrotu opłaty za kartę pojazdu nie uległ od dnia 1 stycznia 2010 r. zmianie, odnośnie do opłat za kartę pojazdu uiszczonych przed tym dniem. W wyroku WSA w Ł. z dnia 1 lutego 2012 r., odnośnie do wniosku o zwrot opłaty, złożonego dnia 2 września 2011 r. wyraźnie wskazano, że nienależnie pobrane opłaty nie mogą być traktowane jako nadpłaty podatku podlegające szczególnemu unormowaniu w zakresie zasad i trybu ustalania nadpłaty podatkowej i jej zwrotu na podstawie ustawy - Ordynacja podatkowa.

W wyroku z dnia 14 lutego 2012 r., Wojewódzki Sąd Administracyjny w O. odwołał się do powołanej uchwały składu siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 lutego 2008 r., I OPS 3/07, w której wyrażony został pogląd, że skierowane do organu żądanie zwrotu opłaty za wydanie karty pojazdu jest sprawą administracyjną, przy czym nie ma podstawy do rozstrzygania o tym w drodze decyzji administracyjnej, gdyż ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (jedn. tekst Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 ze zm.) w ogóle nie reguluje spraw dotyczących zwrotu uiszczonych opłat, a z przepisów k.p.a. nie

można wyprowadzić zasady, że każde żądanie skierowane do organu wymaga rozstrzygnięcia w drodze decyzji administracyjnej. Następnie stwierdzono, że do uiszczenia opłaty w toku zarejestrowania pojazdu nie mają zastosowania przepisy ustawy o opłacie skarbowej ani ustawy Ordynacja podatkowa. Opłata ta, co do jej istoty nie ma charakteru podatkowego, gdyż jej celem jest zrekompensowanie poniesionych przez organ kosztów wytworzenia i wydania karty, a w razie jej nieuiszczenia, sankcją jest zwrot podania (wniosku) o zarejestrowanie pojazdu w trybie art. 261 § 2 K.p.a., a nie egzekwowanie uiszczenia tej opłaty. Odnosząc się do żądania zwrotu opłaty za kartę pojazdu, organ ustosunkowuje się do obowiązku wynikającego z przepisu prawa, a więc podejmuje akt lub czynność, które nie są decyzją ani postanowieniem, jakie strona może poddać kontroli sądu administracyjnego.

Wyrażony w uchwale w sprawie I OPS 3/07 pogląd Naczelnego Sądu Administracyjnego został w powołanym wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w O. uznany za nadal aktualny, gdyż pobranie opłaty, której zwrotu domagano się w konkretnej sprawie nastąpiło w stanie prawnym obowiązującym przed 1 stycznia 2010 r. Tym samym, obowiązujące od tej daty przepisy nowej u.f.p., a dotyczące trybu rozstrzygania w zakresie niepodatkowych należności budżetowych, nie mogą mieć zastosowania do czynności dokonanych na gruncie poprzednio obowiązującego stanu prawnego, w tym także do czynności zwrotu opłaty pobranej przed wejściem w życie tej ustawy.

Dodatkowo należy wskazać na art. 115 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241 ze zm.), zawierający normę intertemporalną, według której do spraw dotyczących niepodatkowych należności budżetowych, wszczętych i nie zakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Norma ta nie może się odnieść do spraw zakończonych przed dniem 1 stycznia 2010 r., jak jednak zasadnie wskazuje się w orzecznictwie sądowo-administracyjnym, brak jednoznacznego stanowiska ustawodawcy co do tego, jakie przepisy należy stosować do zdarzeń mających miejsce przed wejściem w życie nowych przepisów nie oznacza istnienia luki prawnej, a regułą nie może być automatyczne stosowanie przepisów nowej ustawy

do zdarzeń prawnych, mających miejsce i zakończonych przed datą wejścia w życie nowej ustawy. Sprzeciwia się temu zasada nie działania prawa wstecz, mająca umocowanie w art. 2 Konstytucji, a kwestia przyznania pierwszeństwa zasadzie dalszego działania przepisów dotychczasowych albo zasadzie bezpośredniego działania ustawy nowej, musi każdorazowo wynikać z konkretnej sprawy i charakteru przepisów podlegających zmianie, przy czym jednocześnie należy brać pod uwagę skutki, jakie może wywołać przyjęcie jednej lub drugiej zasady (por. uchwała składu siedmiu sędziów NSA z dnia 10 kwietnia 2006 r., I OPS 1/06, ONSAiWSA 2006, nr 3, poz. 71 oraz uchwała składu pięciu sędziów NSA z dnia 20 października 1997 r., FPK 11/97, ONSA 1998, nr 1, poz. 10).

Wskazana argumentacja prowadzi do wniosku, że mimo iż od dnia 1 stycznia 2010 r. opłata za wydanie karty pojazdu, o której jest mowa w powołanej wcześniej ustawie Prawo o ruchu drogowym, stanowi wyraźnie w rozumieniu art. 60 pkt 7 u.f.p. środki publiczne będące niepodatkowymi należnościami budżetowymi o charakterze publiczno-prawnym, to nie ma to zastosowania do opłat nienależnie pobranych przed tą datą i podlegających zwrotowi. Nie będą to nadpłaty w myśl przepisów Ordynacji podatkowej (art. 72), gdyż takimi się stały dopiero po dniu 1 stycznia 2010 r., lecz świadczeniami pieniężnymi pobranymi bez podstawy prawnej, która została zakwestionowana w postaci wskazanego rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 2003 r. przez powołane orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Trybunału Konstytucyjnego i Sądu Najwyższego. Z tych względów zostały one zakwalifikowane do świadczeń nienależnych, będących postacią bezpodstawnego wzbogacenia, dochodzonych na gruncie przepisów obowiązujących przed dniem wejścia w życie nowej ustawy o finansach publicznych na drodze sądowego procesu cywilnego. Taki punkt widzenia zdecydował o treści odpowiedzi na przedstawione zagadnienie prawne.

Dopuszczalność sądowego dochodzenia roszczeń o zwrot opłaty za wydanie karty pojazdu samochodowego, nienależnie pobranej na podstawie wskazanego rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 2003 r., nie zmienia jednak charakteru prawnego samej opłaty, mającej w założeniu pokryć koszty jej wydania i będącej świadczeniem na rzecz jednostki samorządu terytorialnego, od której uiszczenia zależało pozytywne rozpatrzenie wniosku o rejestrację pojazdu i wydanie karty

pojazdu. Opłata była więc należnością o charakterze wprowadzie nie podatkowym, ale również w razie jej pobrania przed dniem 1 stycznia 2010 r. stanowiła z istoty swojej świadczenie publicznoprawne. Wynikała ona z przepisu ustawowego, była świadczona na rzecz podmiotu publicznego, a zakwestionowanie dotyczyło tylko jej wysokości określonej na podstawie aktu wykonawczego do ustawy Prawo o ruchu drogowym, jakim było rozporządzenie Ministra Infrastruktury z 2003 r.

Wskazany charakter prawny samej opłaty, jako z natury swojej należności publiczno-prawnej, nie mającej źródła w żadnym zdarzeniu cywilno-prawnym sprawia, że wprowadzie dochodzenie zwrotu podlega przepisom prawa cywilnego o bezpodstawnym wzbogaceniu i ono staje się źródłem zobowiązania, ale może dotyczyć tylko bezpośrednio podmiotu bezpodstawnie świadczącego opłatę, ze względu na dokonywaną rejestrację pojazdu i związaną z tym potrzebą wydania karty tego pojazdu. Jest bowiem zwrotem tej opłaty, a nie wierzytelnością, która może się stać przedmiotem obrotu na podstawie przepisów kodeksu cywilnego, jak cesji wierzytelności, bezskutecznie dokonanej w sprawie leżącej u podłoża zagadnienia prawnego przedstawionego do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu. Jak wiadomo, wierzytelności o charakterze publicznoprawnym nie podlegają zbyciu na rzecz osób trzecich. Wejście w życie nowej u.f.p. zmieniło wprowadzie sytuację prawną opłat uiszczanych za wydanie karty pojazdu po dniu 1 stycznia 2010 r. i stosowanie do nich po tej dacie, łącznie z ich ewentualnym zwrotem w całości lub w części, przepisów kodeksu postępowania administracyjnego oraz działu III ustawy - Ordynacja podatkowa, jednakże nie wpłynęło to na zmianę publicznego charakteru samego świadczenia, jakim była i jest opłata.

Z podanych względów Sąd Najwyższy podjął uchwałę, jak na wstępie.